

Hồi 73

Điệp Thạch Phong Tây Môn Hạ Tử Thần

Thiếu nữ che mặt dường như không muốn ôm Cam Đường đẩy mình những máu lên dù chàng đang hôn mê bất tỉnh. Người Cam Đường còn lớn hơn nàng. Nàng ôm chàng trong tay trông rất buồn cười rồi bảo thiếu nữ áo hồng:

- Đi thôi!

Hai người băng mình chạy nhanh như chớp.

Mấy chục bóng kia như đàn ong kéo đến thì hai thiếu nữ che mặt đã lạng người băng băng trên con đường lớn cát vàng, trông xa chỉ còn là hai cái chấm đen.

Phân đàn chúa Huỳnh Kiều Kiều giậm chân nói:

- Lã đường chúa! Xin dẫn hai chục tên đệ tử đuổi gấp bọn chúng.

Một lão già áo đen nghiêng mình kính cẩn dẫn thủ hạ rượt theo ngay.

- Triệu đường chúa?

Lại một người võ sĩ trung niên mặc áo đen khom lưng nói:

- Ty tòa đây.

- Phi báo cho đệ tử bản môn để ý truy tầm xem hai thiếu nữ che mặt đó đi về đâu.

- Xin tuân lệnh!

Nhắc lại Cam Đường lúc tỉnh lại thì thấy mình nằm trên giường buông màn gấm, chăn đệm êm ấm và chung quanh tỏa một mùi thơm.

Chàng biết đây là khuê phòng của thiếu nữ thì không khỏi hoang mang, muốn trản mình ngồi dậy. Nhưng vừa vận động đã thấy khắp người đau nhói lên tưởng chừng như các khớp xương đều rời rạc. Chàng la lên một tiếng:

- Úi chao!

Rồi lại nằm duỗi thẳng cẳng.

Ngoài màn một thanh âm dịu dàng bỗng vang lên:

- Chớ có cử động! Thiếu hiệp bị thương nặng lắm đấy!

Cam Đường lúc ở trong trường đấu ngoài Thấu Ngọc Biệt Phủ đã nhận ra hai thiếu nữ che mặt là con gái chưởng môn phái Đông Hải tên gọi Tôn Quỳnh Giao. Còn thiếu nữ áo hồng là Tư Đồ Sương. Bây giờ người lên tiếng ở bên giường chàng chính là công chúa Tôn Quỳnh Giao.

Lập tức Cam Đường thấy một cảm giác kỳ lạ chu lưu trong người chàng. Chàng rất đổi băn khoăn, nghĩ thầm:

- Ôn huệ của mỹ nhân khó mà tiêu thụ được.

Mỹ nhân đã ra ơn khiến cho lòng chàng phải nghĩ ngợi bâng khuâng.

Tôn Quỳnh Giao đẹp như thiên tiên. Mùi hương của người xử nữ thoang thoảng chui qua tấm màn mỏng vào trong giường. Hình ảnh người đẹp ẩn hiện trước mắt chàng chẳng khác gì đóa hoa phù dung trong đám mây mù. Thật là một vẻ đẹp thần bí. Cái đẹp lờ mờ của tiên tử càng làm cho chàng phải ngây ngất. Trái tim chàng đập loạn lên.

Cam Đường gặp Tôn Quỳnh Giao lần đầu tiên, cặp mắt trong sáng của nàng đã lộ ra tình yêu tha thiết. Rồi câu nói của Tư Đồ Sương “công chúa yêu các hạ lắm đấy” lại văng vẳng bên tai chàng.

Trước kia, lời phao vu ác độc của Tây Môn Tung đã khiến cho chàng tự ti không dám nghĩ gì đến mối tình này. Hiện nay tâm tình chàng đã khác trước. Một đóa hoa tuyệt thế ở gần trong gang tấc thì chàng cũng chỉ như mọi người khác, không có cách nào giữ cho khỏi động tâm.

Tôn Quỳnh Giao tiếng oanh lãnh lót lại cất lên:

- Cam thiếu hiệp! Sao thiếu hiệp lại không nói gì cả?

Cam Đường không thể run lên, miệng ấp úng đáp:

- Đa tạ cô nương đã ra ơn cứu mạng.

Tôn Quỳnh Giao cười hích hích nói:

- Ô! Cái đó thiếu hiệp bắt tất phải quan tâm.

- Đây là địa phương nào?

- Một chỗ tạm trú của ta trong thành Trịnh Châu.

- Trịnh Châu?

- Phải rồi!

- Thế ra đã qua sông Hoàng Hà rồi ư?

- Thiếu hiệp mê man ba ngày ba đêm rồi.

Cam Đường trong lòng phấn khởi. Chàng nghĩ bụng:

- Nếu không được Tôn Quỳnh Giao cùng bộ hạ cứu ứng kịp thời thì mình dù chẳng chết cũng bị lọt vào tay bọn Thấu Ngọc Biệt Phủ và hậu quả không biết tới đâu mà lường.

Chàng chợt nhớ tới người thiếu phụ thần bí là Thập Ngũ muội đã chết rồi. Bên tai chàng lại văng lên câu nói “xin mai táng ta vào trong ngôi mộ đối diện với hang Đại Phật”, chàng liền hỏi:

- Tôn cô nương! Xin hỏi cô nương di thể thiếu phụ mắc nạn hôm ấy đâu rồi?

- Y là ai vậy?

- Ân nhân đã cứu mạng cho tại hạ.

- Ủa! Thi thể đã nhập quan rồi và còn quàn tại căn nhà trống phía sau kia.

Cam Đường cảm kích cơ hồ sa lộ. Chàng run lên nói:

- Cô nương! Tại hạ nhớ ơn cô nương về việc này suốt đời không quên được.
- Thiếu hiệp dạy quá lời.
- Xin hỏi hôm nay là mồng mấy rồi?
- Ngày mười lăm.
- Hôm nay... là ngày mười lăm ư?
- Phải rồi! Vậy thì sao?
- Không sao cả.

Tuy miệng chàng đáp vậy mà lòng như dao cắt. Ngày mười lăm tức là ngày khai mạc cuộc Sinh Tử đại hội. Chàng không được đi dự để đại diện cho phái Thiên Tuyệt.

Bức màn the khế hé mở. Trước mắt chàng xuất hiện cặp mắt rất trong trẻo, rất êm dịu khiến chàng không dám nhìn thẳng. Bốn mắt vừa đụng nhau, Cam Đường cảm thấy tâm thần mê loạn.

Cặp môi anh đào mấp máy phát ra một chuỗi thanh âm trong như ngọc:

- Thiếu hiệp! Nghe nói thuật “Kỳ Hoàng” của quý môn bao trùm thiên hạ, vì thế mà những vết thương của thiếu hiệp ta chưa dám dùng thứ thuốc nào khác để điều trị.

Cam Đường cúi xuống cố sức định thần, nói:

- Cô nương! Xin cô nương chuẩn bị cho một gian nhà tĩnh mịch để tại hạ chữa lấy.
- Tôn Quỳnh Giao hai má ửng hồng, mối tình thâm thiết. Nàng nói:
- Cần gì phải chuẩn bị phòng nào nữa? Căn phòng này không được hay sao?
 - Ủa! Không không! Tại hạ...
 - Đây là phòng riêng của ta. Thiếu hiệp cứ yên tâm ở đây mà trị thương. Trừ lúc ăn uống, ta sẽ dẫn thuộc hạ không ai được vào quấy nhiễu.
 - Tại hạ... đâu dám...
 - Không dám ở trong phòng khuê nữ phải không?

Cam Đường mặt đỏ lên không biết đáp thế nào. Tôn Quỳnh Giao buông màn xuống nói:

- Ta không quấy nhiễu thiếu hiệp nữa. Trên đầu giường có chiếc khánh nhỏ. Khi nào thiếu hiệp cần điều gì thì gõ khánh lên.

Tôn Quỳnh Giao nói xong gót sen thoăn thoắt bước đi. Cửa phòng đóng lại.

Cam Đường muốn nói câu từ chối là mình không thể dùng nơi phòng khuê của nàng để trị thương, nhưng không nói ra được.

Tôn Quỳnh Giao đi rồi còn để lại một mùi hương thanh nhã.

Trước mắt Cam Đường vẫn còn ẩn hiện bóng người mày tằm thưa thớt, mình mặc cung trang màu nước biển, tóc mây rũ xuống bên vai, nét mặt đầy vẻ ai oán. Đó là dáng điệu của Lâm Vân...

Cam Đường giật mình, ảo ảnh biến mất. Trái tim chàng đập loạn lên không ngớt. Chàng không thể có hành động phụ nghĩa Lâm Vân, mà cũng không thể yêu nàng được.

Chàng lại nghĩ tới tình cảnh lúc mình quyết tuyệt cùng từ mẫu và Lâm Vân. Lời nói của chàng như dao đâm vào trái tim từ mẫu đồng thời làm tan nát tim Lâm Vân.

Nghĩ tới đây chàng cảm hận Tây Môn Tung không biết đến thế nào mà nói. Lòng cảm hận làm cho chàng tỉnh táo sáng suốt trở lại. Chàng thò tay vào bọc để toan lấy thuốc “Vạn Ứng Đan” của bản môn ra uống. Bấy giờ chàng mới cảm thấy có điều khác lạ, vội mở chăn lên nhìn thì toàn thân chàng đang mặc bộ đồ trắng rất sạch sẽ. Chàng biết là Tôn Quỳnh Giao đã thoa thuốc và thay quần áo cho mình.

Cam Đường phải cố gắng mới trở mình được thì phát giác ra bình thuốc của chàng ở ngay đầu giường. Bên bình thuốc còn có hai bộ quần áo để sẵn. Chàng thấy Tôn Quỳnh Giao sắp đặt cho mình rất chu đáo thì biết rằng nàng có một mối thâm tình với mình.

Cam Đường móc lấy ba viên “Vạn Ứng Đan” bỏ vào miệng rồi nằm duỗi thẳng cẳng nhắm mắt vận công.

Thật là một phương thuốc linh nghiệm vô cùng. Sau nửa giờ điều trị, Cam Đường cảm thấy dễ chịu không còn đau đớn nữa. Chàng đứng dậy bước xuống giường thay đổi áo ngoài. Bây giờ chàng mới đưa mắt nhìn khắp căn phòng, thấy cách bố trí trang nhã mà không xa xỉ thì rất là ưng ý. Tuy đây là khuê phòng của một thiếu nữ, nhưng cũng là một thư phòng. Cách trần thiết này hiển nhiên là để cho chàng. Thật là mỹ nhân tình mận nghĩa nồng.

Trên chiếc kỷ nhỏ có đặt bình trà, Cam Đường cầm lên uống một hớp rồi ngồi tựa vào vách. Chàng bắt đầu vận động tâm pháp tối cao của bản môn. Chàng hy vọng trông cậy vào hai thành nội lực đã phục hồi trước để giải khai dần dần cho đến hết. Võ học phái Thiên Tuyệt không theo đường lối thông thường nên chàng chỉ có thể trông cậy vào sức mình để điều trị chứ không nhờ ai được.

Cảnh trí nơi đây so với phòng lao tại Thấu Ngọc Biệt Phủ khác nhau một trời một vực. Hơn nữa, Tôn Quỳnh Giao lại chăm chú cho chàng uống nước sâm cùng thứ thủ ô rất quý để bồi bổ tinh thần và phát huy hiệu quả.

Chỉ trong ba ngày ba đêm chàng đã khôi phục lại được hoàn toàn công lực. Trong khoảng thời gian này, trên chốn giang hồ đã xảy ra những cuộc biến diễn động trời.

*

* *

Vòm trời trong vắt không vẩn chút mây.

Phía sau Ngọc Điệp Bảo trên đỉnh ngọn núi thứ ba bóng người nhấp nhô đủ cả tăng, đạo, tục, ni kể có hàng ngàn. Tuy đông người như vậy mà không một tiếng động. Vẻ mặt người nào cũng vô cùng nghiêm trọng, tưởng chừng hoạn nạn đã sắp tới nơi.

Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào ngọn núi cô độc cao ngất từng mây. Đó chính là Điệp Thạch Phong.

Cuộc Sinh Tử đại hội tiến hành đến hôm nay là ngày thứ ba. Đây là một hội trường ít thấy trong võ lâm. Tất cả các môn phái, Tam Sơn, Ngũ Nhạc đều cho người đến tham dự.

Trong cuộc đại hội này, điều đáng làm cho người ta kinh ngạc nhất là chưởng môn nhân và trưởng lão phái Thiếu Lâm và Cái Bang đều mắc tay độc thủ của Tử Thần rồi mà vẫn xuất hiện tham dự đại hội. Cuộc Sinh Tử đại hội này có quan hệ đến sự tồn vong của hết thảy các phái võ Trung Nguyên, chứ không phải là cuộc tranh đấu sinh tử giữa một vài cá nhân.

Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung dẫn ba mươi sáu kiếm sĩ áo gấm, hoài bảo tôn chỉ cứu đời ước hẹn chủ nhân Huyết Thiếp là Tử Thần và hai chục tên thuộc hạ là Tử Vong sứ giả. Thật là một trận chiến đấu không tiền khoáng hậu trong võ lâm. Hai bên ước định chiến đấu kỳ đến lúc một mất một còn mới thôi.

Toàn thể võ lâm đặt hy vọng một mình Tây Môn Tung. Nếu hắn thắng thì chính đạo mới tồn tại mà cự ma bị tiêu diệt. Nếu hắn thua thì Tử Thần sẽ làm vua võ lâm thiên hạ.

Ba mươi sáu kiếm sĩ áo gấm và hai mươi tên Tử Vong sứ giả đều đặt tính mạng vào chủ nhân. Chủ nhân bên nào mất mạng là bọn thủ hạ bên ấy tự tử chết theo.

Lúc này ba mươi sáu kiếm sĩ áo gấm cùng hai mươi tên Tử Vong sứ giả đều đứng xếp hàng ở hai bên đỉnh núi. Đứng xa trông những người này giống như phỗng đá cả. Chính giữa trong đám quái thạch một bóng trắng, một bóng xám đang giao thủ để tranh thắng. Cuộc quyết đấu tới nay là ba ngày ba đêm, dường như đến màn chót. Song ai sống ai chết khó mà biết trước.

Hàng ngàn con người trong dạ vô cùng khẩn trương, chăm chú theo dõi cuộc đấu. Bất luận ai sống ai chết thì Tây Môn Tung cũng nổi tiếng là một tay võ sĩ hy sinh cho chính nghĩa và được võ lâm đồng đạo khắp thiên hạ kính phục.

Cuộc chiến đấu lần này so với cuộc chiến đấu ba mươi năm trước giữa Võ Thánh Cam Kính Nghiêu và Cửu Tà Ma Mẫu còn ghê gớm gấp trăm. Vì đây là cuộc đấu ai không sống thì nhất định phải chết.

Trường đấu đang diễn tiến kinh tâm động phách mà bầu không khí vẫn tiếp tục im lặng nặng nề.

Bất thành linh, hai bóng người vừa chạm vào nhau thì bóng người áo xám ngã lăn ra.

Tiếng la kinh hãi và tiếng hoan hô nổi lên như sấm dậy. Dòng máu trong huyết quản mọi người dường như ngừng cả lại. Trái tim tựa hồ không đập nữa. Người nào người nấy mặt xám như tro tàn.

Tây Môn Tung ngã ra rồi. Thế là mạch sống của võ lâm bị chặt đứt.

Bóng người áo trắng lão đảo luôn mấy cái dường như không đủ sức để ra một đòn cuối cùng kết quả tánh mạng đối phương.

- Ủi chà!

Tiếng hoan hô lại nổi lên như pháo nổ. Bóng người áo xám đột nhiên đứng dậy.

Hai người đối lập nhau. Không trường lại im phăng phắc. Một giây đồng hồ coi dài bằng một thế kỷ.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, bóng người áo xám đột nhiên ra chiêu công kích trước.

Bóng người áo trắng ngã lăn ra rồi lại đứng dậy. Bóng người áo xám lại tiến lên động thủ...

Đến lần thứ tư thì bóng người áo trắng ngã lăn ra không dậy được nữa.

Lại qua một khoảng thời gian khá lâu. Bóng người áo xám cúi xuống, hai tay xách bóng trắng giơ lên, cất bước một cách khó nhọc chạy ra sườn núi vung tay một cái. Bóng người áo trắng rớt xuống khe núi trông như sao sa.

Tiếng hoan hô vang dội rung động cả một vùng.

Tử Thần chết rồi! Gốc họa của võ lâm thế là trừ diệt xong.

Bóng người như châu chấu chảy cả xuống núi để nhìn xem chân tướng một tên đại ma đầu tuyệt thế.

Trên đầu núi Địch Thạch xảy chuyện bất ngờ, bọn Tử Vong sứ giả không theo ước định hễ chủ chết thì tự tử chết theo. Chúng ra tay tới tấp đánh vào đối phương.

Ba mươi sáu kiếm sĩ áo gấm cũng vung kiếm lên nghênh địch.

Những tiếng rú rừng rợn xé bầu không khí vọt lên tận mây xanh. Cả hai mươi tên Tử Vong sứ giả chớp mắt đã bị giết hết.

Những tay cao thủ chạy lên đỉnh núi Địch Thạch thì thi thể bọn Tử Vong sứ giả đã bị liệng xuống hang thẳm hết.

Tây Môn Tung đánh lâu kiệt sức, ngồi nhắm mắt vận công dưỡng thần.

Dưới chân núi mọc toàn đá tai mèo. Tử Thần bị liệng xuống mặt mũi nát bét không còn nhìn rõ nữa. Hắn bị liệng từ trên đỉnh núi xuống, dĩ nhiên phải tan xương nát thịt.

Ba mươi sáu tên kiếm sĩ áo gấm được mọi người hoan hô một lúc nữa. Cuộc Sinh Tử đại hội đến đây là chấm dứt. Huyết Thiếp khùng bố võ lâm từ nay không còn tái diễn nữa. Sự thực có phải như vậy không? Cho thời gian trả lời. Giữa lúc ấy, ở sau núi một bóng trắng từ kẽ hở vách núi chui ra mà chưa ai phát giác. Sự thực không phải hần xuất hiện một cách đột ngột, mà ở trên đỉnh núi trông xuống không ai phát giác được.

Cũng ngày hôm nay, Cam Đường nhờ tâm phép vô thượng khôi phục lại được hoàn toàn công lực. Mấy hôm nay Tôn Quỳnh Giao sẵn sóc cho chàng rất chu đáo, khiến chàng không lúc nào quên được. Như vậy càng khiến cho chàng đau đớn vô cùng. Vì đối với biểu thư Lâm Vân chàng không thể chia sẻ cảm tình cho ai được.

Mối cảm tình giữa nam nữ phải độc chiếm làm của riêng mình, không thể để hạt cát nào lọt vào được.

Cam Đường yêu Lâm Vân là một sự thực hiển nhiên rồi. Nhưng chàng cảm thấy đau khổ, không phải vì Tôn Quỳnh Giao nhan sắc tuyệt thế vô song mà vì nàng cũng có một mối thâm tình đối với chàng. Dù cả Lâm Vân và Tôn Quỳnh Giao cam tâm thờ một chồng, chàng cũng không muốn như vậy. Hướng chi hai người đều là tiểu thư của chưởng môn một phái thì khó mà nhường nhịn nhau được. Cam Đường nghĩ mãi vẫn không tìm ra một kế lưỡng toàn. Sự thực thì trên thế gian chẳng bao giờ được hoàn toàn. Thế nào cũng phải có một bên chịu tổn thương.

Cam Đường tuy có trí tuệ hơn người, nhưng chàng thấy trong lòng có những mối tâm sự xung kích nhau đành phải nghĩ ra một cách hành động, tức là phải ly khai. Đồng thời công lực chàng đã phục hồi, bao nhiêu mối ân oán chờ chàng giải quyết, chàng không thể chần chờ được nữa.

Nghĩ như vậy chàng tưởng như cởi trói được cho mình và trong lòng khoan khoái vô cùng. Chàng từ từ cất bước ra bên cửa sổ, đưa cặp mắt lơ đãng nhìn ra ngoài vườn hoa, đầu óc suy nghĩ cách cáo từ.

Giữa lúc ấy dưới mái hiên ngoài phòng có tiếng người vọng lên:

- Bẩm công chúa! Thám tử đi Khai Phong đã trở về.
- Ủa! Tình trạng thế nào?
- Cuộc Sinh Tử đại hội đã kết thúc.

Cam Đường nghe nói giật mình, liền để hết tinh thần vào câu chuyện. Bỗng Tôn Quỳnh Giao lại nói:

- Ai thắng ai bại?
- Sau ba ngày ba đêm, Ngọc Điệp Bảo Chúa Tây Môn Tung đã đánh chết Tử Thần và bọn Tử Vong sứ giả.